

Datum van inontvangstneming : 28/12/2015

Zaak C-624/15

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

23 november 2015

Verwijzende rechter:

Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litouwen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

2 november 2015

Verzoekende partij:

Litdana UAB

Verwerende partij:

Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

BESCHIKKING

2 november 2015

Vilnius

Rechter [OMISSIS] van de Vilniaus apygardos administracinis teismas (bestuursrechtelijke districtsrechtbank, Vilnius), [OMISSIS], heeft, na behandeling ter openbare terechtzitting van de administratieve zaak van verzoekster, Litdana UAB, tegen verweerster, Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (nationale belastinginspectie ressorterend onder het ministerie van Financiën van de Republiek Litouwen), en de belanghebbende derde partij, Klaipėdos apskrities valstybinė mokesčių inspekcija (nationale belastinginspectie, regio Klaipėda), strekkende tot nietigverklaring van besluiten,

de volgende beschikking gegeven:

De verzoekende partij, Litdana UAB (hierna: „de onderneming”), heeft bij de rechtbank een verzoek ingediend (blz. 41-45 van het dossier) dat strekt tot

nietigverklaring van besluit nr. FR0682-371 van de nationale belastinginspectie, regio Klaipėda, van 23 juni 2014, besluit nr. 69-99 van de nationale belastinginspectie ressorterend onder het ministerie van Financiën (hierna: „de inspectiedienst”) van 21 augustus 2014 en besluit nr. S-222 (7-188/2014) van de Belastinggeschillencommissie ressorterend onder de regering (Mokestinių ginčų komisija prie Vyriausybės; hierna: „de commissie”) van 31 oktober 2014.

Verzoekster doet haar vorderingen steunen op de stelling dat de bestreden besluiten, waarbij haar een fiscale verplichting is opgelegd, ongegrond waren en dus voor nietigverklaring in aanmerking kwamen. Van de onderneming was een aanvullend bedrag aan belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw”) geheven nadat was vastgesteld dat zij zonder deugdelijke rechtvaardiging artikel 106, lid 2, van de wet op de belasting over de toegevoegde waarde (Pridėtinės vertės mokesčio įstatymas; hierna: „wet op de btw”) op van een Deense bedrijf gekochte auto’s had toegepast. Ingevolge de artikelen 106 en 107 van de wet op de btw heeft een verkoper van gebruikte auto’s het recht om btw over de winstmarge te berekenen indien hij op duurzame wijze gebruikte auto’s levert en vrij van btw in Litouwen of op het grondgebied van de Europese [Unie] verworven auto’s levert, dan wel indien hij op duurzame wijze gebruikte auto’s levert en gebruikte auto’s levert waarop, bij verkrijging ervan in een lidstaat van de Europese Unie, de bijzondere regeling voor btw voor dergelijke auto’s van toepassing was. Verzoekster houdt zich duurzaam bezig met de verkoop van gebruikte auto’s. In de hier van belang zijnde periode van 1 januari 2012 tot en met 30 oktober 2012 heeft zij bij het Deense bedrijf Handicare Auto A/S gebruikte auto’s, autostoelen en vervoersdiensten ingekocht voor een bedrag van 176 639,66 EUR (609 901,44 LTL), deze in de boekhouding bijgeschreven en verkocht aan Litouwse natuurlijke en rechtspersonen alsmede aan natuurlijke personen in [de Republiek] Wit-Rusland en de Russische [Federatie], waarbij zij de winstmargeregeling als neergelegd in artikel 106, lid 2, van de wet op de btw heeft toegepast. Alle facturen voor de verworven goederen bevatten een verwijzing naar de artikelen 69 tot en met 71¹ en vermeldden dat de auto’s van btw vrijgesteld waren. De belastingdienst en de commissie mochten zich niet baseren op de van de Deense belastingdienst verkregen verklaringen, die niet op objectieve gegevens berustten. Verzoekster heeft aan de hand van de in haar bezit zijnde facturen vastgesteld dat het Deense bedrijf de winstmargeregeling had toegepast. Dat het bedrijf de winstmargeregeling mogelijk niet had toegepast, was de onderneming niet bekend, en had haar ook niet bekend kunnen zijn. Terwijl de bevindingen van de belastingdienst waren gebaseerd op verkoopfacturen, steunde haar berekening van de verschuldigde btw op de VIES-database („VAT Information Exchange System”), dat wil zeggen op verschillend en tegenstrijdig bewijsmateriaal.

¹ Noot van de vertaler: het lijkt erop dat de rechtbank hier en in het vervolg verwijst naar de artikelen 69 tot en met 71 van de Deense wet op de btw.

Ter terechtzitting hebben vertegenwoordigers van verzoekster de argumenten in het verzoekschrift gehandhaafd en verzocht het beroep gegrond te verklaren. Voorts is verzocht om bij het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof van Justitie”) een verzoek om een prejudiciële beslissing in te dienen ter zake van de toepassing van [de artikelen] 314 en 226 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 (hierna: „richtlijn 2006/112”). **[Or. 2]**

Verweerster, de nationale belastinginspectie ressorterend onder het ministerie van Financiën, heeft in haar verweerschrift in reactie op het verzoekschrift (blz. 62-64 van het dossier) betoogd dat het beroep ongegrond dient te worden verklaard.

Zij heeft in het verweerschrift opgemerkt dat de belastingdienst tijdens een belastinginspectie bij verzoekster had vastgesteld dat verzoekster bij de berekening van btw over 25 verkochte auto's ten onrechte de winstmargeregeling had toegepast, aangezien het Deense bedrijf waarbij de auto's waren gekocht, deze regeling niet had toegepast. Deze bevindingen berusten op verklaringen van de Deense belastingdienst, autoverkoopdocumenten en gegevens uit de VIES-database. De vastgestelde feiten laten geen ruimte voor twijfel dat verzoekster niet gerechtigd was om artikel 106 van de wet op de btw bij de berekening van de btw toe te passen.

De inhoudelijke beoordeling van de zaak dient te worden voortgezet. De procedure dient te worden geschorst.

Het geschil in deze zaak betreft de rechtmatigheid en de motivering van de besluiten van de belastingdienst en de commissie, waarbij de onderneming is gelast 15 745,48 EUR (LTL 54 366) aan btw en een btw-boete van 1 574,66 EUR (LTL 5 437) in de overheidsbegroting te storten.

De gegevens in het dossier bevestigen dat de nationale belastinginspectie, regio Klaipėda, bij de onderneming een belastinginspectie heeft uitgevoerd ter zake van de btw-periode van 1 januari 2012 tot en met 30 oktober 2012, en inspectierapport nr. FR0680-324 van 28 april 2014 heeft opgesteld, waarin zij tot de conclusie is gekomen dat de onderneming niet gerechtigd was om de winstmargeregeling toe te passen bij de berekening van btw over 25 in januari tot en met maart 2012 van het Deense bedrijf Handicare Auto A/S gekochte gebruikte auto's die in januari tot en met oktober 2012 zijn verkocht aan natuurlijke en rechtspersonen, aangezien het Deense bedrijf Handicare Auto A/S de winstmargeregeling feitelijk niet op de verkochte auto's had toegepast. Tegen die achtergrond is de nationale belastinginspectie, regio Klaipėda, tot de slotsom gekomen dat de onderneming artikel 106, lid 2, van de wet op de btw ten onrechte had toegepast op de auto's die bij dat bedrijf waren gekocht, en de onderneming dienovereenkomstig 15 745,48 EUR (54 366 LTL) aan btw in rekening gebracht (blz. 28-35 van het dossier van de commissie).

Omdat zij het niet eens was met de bij de inspectie vastgestelde feiten, heeft de onderneming op 5 juni 2014 schriftelijke opmerkingen ingediend, waarin werd gesteld dat de onderneming bij haar btw-berekeningen en de toepassing van de winstmargeregeling is uitgegaan van de informatie in brief nr. (15.4)-D2-10903 van de nationale belastinginspectie, regio Klaipėda, van 21 september 2009, die erop neerkwam dat de in de verstrekte facturen genoemde artikelen 69 tot en met 71 overeenkomen met de vereisten ingevolge artikel 106 van de wet op de btw, en dat de onderneming bij de verkoop van gebruikte auto's dus gerechtigd is btw te berekenen over de winstmarge (blz. 26-27 van het dossier van de commissie).

Bij besluit nr. FR0682-371 van 23 juni 2014 heeft de nationale belastinginspectie, regio Klaipėda, het inspectierapport goedgekeurd en de onderneming gelast 15 745,48 EUR (54 366 LTL) aan btw te betalen, 3 141,76 EUR (10 847,87 LTL) aan rente wegens tardieve betaling van btw, en een btw-boete van 1 574,66 EUR (5 437 LTL) (blz. 23-24 van het dossier van de commissie).

Op 11 juli 2014 heeft verzoekster bezwaar gemaakt bij de inspectiedienst (blz. 23-24 van het dossier van de commissie) en verzocht haar geen verplichting tot betaling van de btw, de btw-rente en de btw-boete op te leggen.

Na de onderneming op haar bezwaar te hebben gehoord, heeft de inspectiedienst besluit nr. 69-99 van 21 augustus 2014 genomen tot bevestiging van besluit nr. FR-0682-371 van de nationale belastinginspectie, regio Klaipėda, van 23 juni 2014 (blz. 12-14 van het dossier van de commissie).

De onderneming heeft hiertegen bij de commissie bezwaar gemaakt (blz. 1-5 van het dossier van de commissie) en verzocht bovengenoemde besluiten van de nationale belastinginspectie, regio Klaipėda, en de inspectiedienst te herroepen.

Bij besluit nr. S-222(7-188/2014) van 31 oktober 2014 heeft de commissie het bezwaar van de onderneming gedeeltelijk gegrond verklaard, in die zin dat zij het besluit van de inspectiedienst heeft bevestigd maar de onderneming heeft bevrijd van de betaling van de rente ter hoogte van 3 141,76 EUR (10 847,87 LTL) die was opgelegd wegens tardieve betaling van btw (blz. 163-171 in het dossier van de commissie).

Verzoekster is het niet eens met deze besluiten van de belastingdienst en de commissie, en verzoekt de rechtbank om deze nietig te verklaren op de grond dat zij gerechtigd was om de bijzondere btw-regeling (winstmargeregeling) bij de levering van bij het Deense bedrijf Handicare Auto A/S gekochte gebruikte auto's toe te passen. Verzoekster doet haar verzoek steunen op richtlijn 2006/112, de rechtspraak van het Hof van Justitie en het feit dat zij te goeder trouw heeft gehandeld, in die zin dat zij niet wist noch had kunnen weten dat het Deense bedrijf waarbij de betrokken auto's waren gekocht, op de facturen onjuiste informatie had vermeld over de toepassing van de winstmargeregeling.

[OMISSIS] **[Or. 3]** [OMISSIS].

Richtlijn 2006/112 bevat bijzondere regels voor de levering van gebruikte goederen, kunstvoorwerpen, voorwerpen voor verzamelingen en antiquiteiten, dat wil zeggen regelingen die van toepassing zijn op belastingplichtige wederverkopers en openbare veilingen.

De artikelen 312 tot en met 332 van richtlijn 2006/112 inzake de levering van gebruikte goederen aan belastingplichtige wederverkopers (in de zin van artikel 311, lid 1, punt 5, van richtlijn 2006/112) zijn in dit geval van belang. Ingevolge deze bepalingen berekenen belastingplichtige wederverkopers belasting over de levering van gebruikte goederen overeenkomstig de winstmargeregeling. De heffingsmaatstaf voor de levering bestaat uit de winstmarge van de belastingplichtige wederverkoper (exclusief de btw zelf), dat wil zeggen het verschil tussen de verkoopprijs en de aankoopprijs van de goederen. Lidstaten moeten deze regeling omzetten in hun nationale wetgeving.

De winstmargeregeling vormt een uitzondering op de algemene beginselen voor de vaststelling van de btw. Deze voorschriften waren hoofdzakelijk bedoeld om dubbele belastingheffing (in economische zin) bij de btw te voorkomen. Onder de werkingssfeer van de winstmargeregeling (artikel 314 van richtlijn 2006/112) vallen gevallen waarin de levering van goederen aan de belastingplichtige wederverkoper vrijgesteld is van btw. Gevolg van de btw-vrijstelling is dat de in een eerder stadium van de omzetteketen betaalde btw niet voor btw-af trek in aanmerking komt. Om die reden is de winstmargeregeling ingevoerd teneinde te vermijden dat btw wordt vastgesteld voor dat deel van de waarde van de goederen waarover reeds btw is betaald en dat voor de staat reeds een bron van inkomsten is geworden (nu het niet in enige btw-af trek was opgenomen).

Het recht om de winstmargeregeling toe te passen is beperkt al naargelang van het voorwerp van de transacties en de groep entiteiten die daarbij betrokken is. Het voorwerp van de transacties omvat „gebruikte goederen”, te weten roerende lichamelijke zaken die in de staat waarin zij verkeren of na herstelling opnieuw kunnen worden gebruikt, andere dan kunstvoorwerpen, voorwerpen voor verzamelingen en antiquiteiten, en andere dan edele metalen of edelstenen als omschreven door de lidstaten. [OMISSIS]

Toepassing van de winstmargeregeling hangt samen met zowel de entiteit die de regeling toepast (belastingplichtige wederverkoper) als met de entiteit die de goederen aan die verkoper heeft geleverd. Een belastingplichtige wederverkoper is elke belastingplichtige die in het kader van zijn economische activiteit gebruikte goederen, kunstvoorwerpen, voorwerpen voor verzamelingen of antiquiteiten koopt, voor bedrijfsdoeleinden bestemt dan wel invoert met het oog op wederverkoop, ongeacht of deze belastingplichtige handelt voor eigen rekening dan wel, ingevolge een overeenkomst tot aan- of verkoop in commissie, voor rekening van een derde (artikel 311, lid 1, punt 5, van richtlijn 2006/112).

Artikel 314 van richtlijn 2006/112 definieert de werkingssfeer van de winstmargeregeling door de personen te noemen die de goederen binnen de Gemeenschap aan de belastingplichtige wederverkoper kunnen leveren: a) een niet-belastingplichtige; b) een andere belastingplichtige, voor zover de levering van het goed door deze andere belastingplichtige overeenkomstig artikel 136 is vrijgesteld; c) een andere belastingplichtige, voor zover de levering van het goed door deze andere belastingplichtige in aanmerking komt voor de in de artikelen 282 tot en met 292 bedoelde vrijstellingsregeling voor kleine ondernemingen en het gaat om een investeringsgoed; d) een andere belastingplichtige wederverkoper, voor zover de levering van het goed door deze andere belastingplichtige wederverkoper overeenkomstig deze winstmargeregeling aan de btw onderworpen is geweest.

Op grond van artikel 314 van richtlijn 2006/112 is toepassing van de winstmargeregeling dus mogelijk wanneer de entiteit die de regeling toepast, de goederen verwerft zonder van het recht op aftrek gebruik te kunnen maken (de levering van goederen is vrijgesteld van btw of wordt belast op grond van de winstmargeregeling).

De hierboven genoemde bepalingen van richtlijn 2006/112 zijn omgezet in de wet op de btw. Artikel 106, lid 1, van die wet bepaalt dat een btw-betaler die gebruikte goederen, kunstvoorwerpen, voorwerpen voor verzamelingen en/of antiquiteiten als bedoeld in dat artikel levert, over de geleverde gebruikte goederen, kunstvoorwerpen, voorwerpen voor verzamelingen en antiquiteiten btw moet berekenen overeenkomstig de gedetailleerde voorschriften van deze afdeling. De bepalingen van deze afdeling zijn van toepassing op btw-betalers die in het kader van **[Or. 4]** hun economische activiteiten op duurzame wijze gebruikte goederen, kunstvoorwerpen, voorwerpen voor verzamelingen en/of antiquiteiten leveren. Wanneer de btw-betaler zijn eigen gebruikte vaste materiële goederen levert, wordt hij geacht voor die transacties te voldoen aan de vereisten van dat artikellid betreffende de duurzame levering van gebruikte goederen. Volgens artikel 106, lid 2, van de wet op de btw zijn de bepalingen van deze afdeling van toepassing wanneer een btw-betaler op het grondgebied van de Europese [Unie] vrij van btw gekochte gebruikte goederen, kunstvoorwerpen, voorwerpen voor verzamelingen en/of antiquiteiten levert, dan wel gebruikte goederen, kunstvoorwerpen, voorwerpen voor verzamelingen en/of antiquiteiten levert waarop deze bijzondere regeling is toegepast bij de verwerving ervan, dan wel gebruikte vervoersmiddelen levert waarop in de lidstaat van verzending de in die lidstaat toepasselijke bijzondere overgangsbepalingen voor gebruikte vervoersmiddelen werden toegepast bij de verwerving ervan.

Ingevolge artikel 107, lid 1, van de wet op de btw is de heffingsmaatstaf bij de levering van goederen als bedoeld in artikel 106, lid 2, van deze wet, de winstmarge van de verkoper zoals berekend overeenkomstig artikel 107, lid 2. De winstmarge van de verkoper wordt berekend als het verschil tussen de door de verkoper voor de geleverde goederen ontvangen of te ontvangen vergoeding

(exclusief de btw zelf) en het bedrag (inclusief btw) dat hij voor de verwerving van die goederen aan zijn leverancier heeft betaald of moet betalen. Indien door de btw-betaler ingevoerde goederen worden geleverd, dan wordt het bedrag aan over de goederen berekende invoerrechten, invoerheffingen en invoer-btw eveneens afgetrokken (artikel 107, lid 2).

Bovenstaande bepalingen bevestigen dat de onderneming, in haar hoedanigheid van belastingplichtige wederverkoper, op grond van artikel 106, lid 2, van de wet op de btw (de tegenhanger van artikel 314 van richtlijn 2006/112) slechts gerechtigd was om de winstmargeregeling op de gebruikte goederen toe te passen indien de levering vrijgesteld was van btw of onder de werkingssfeer van de winstmargeregeling viel.

In zijn arrest van 3 maart 2011, [Auto Nikolovi], C-203/10, [EU:C:2011:118], heeft het Hof van Justitie onder meer geoordeeld dat artikel 314 van richtlijn 2006/112 rechtstreekse werking heeft, in die zin dat een particulier zich er voor de nationale rechter op kan beroepen om een met deze bepalingen strijdige nationale regeling buiten toepassing te laten.

Uit de beslissingen van de belastingdienst en de commissie blijkt dat de reden waarom verzoekster het recht is ontzegd om de bijzondere btw-regeling – de winstmargeregeling – als vervat in artikel 106 van de wet op de btw toe te passen bij de berekening van btw over de 25 gebruikte auto's die zij in januari tot en met maart 2012 had gekocht van het Deense bedrijf Handicare Auto A/S, uitsluitend is gelegen in de door de Deense belastingdienst verstrekte informatie (blz. 140-146 van het dossier van de commissie) dat het Deense bedrijf Handicare Auto A/S in het land van verzending op geen van de betrokken goederen de winstmargeregeling had toegepast. Naar de opvatting van de inspectiedienst was niet van belang dat de facturen van het Deense bedrijf Handicare Auto A/S vermeldden dat de auto's die werden verkocht, waren vrijgesteld van btw, en verwezen naar de artikelen 69 tot en met 71, zodat verzoekster reden had om aan te nemen dat zij gerechtigd was om de winstmargeregeling toe te passen. De commissie heeft aangegeven dat verzoekster, indien zij gebruik wenste te maken van de bijzondere btw-regeling, zorgvuldig moest handelen, in die zin dat zij het Deense bedrijf moest benaderen met het verzoek te bevestigen dat de voertuigen werden verkocht met toepassing van de winstmargeregeling, of de lokale belastingdienst met een verzoek om informatie over de vraag of het Deense bedrijf VIES-gegevens had verstrekt over de levering van de betrokken goederen aan de onderneming.

De belastingdienst en de commissie stellen het recht om de bijzondere regeling voor de vaststelling van btw te gebruiken, uitsluitend afhankelijk van de voorwaarde dat de leverancier van de goederen de btw-winstmargeregeling in het land van levering daadwerkelijk heeft toegepast. Verzoekster betoogt dat de belastingplichtige wederverkoper gerechtigd is om gebruik te maken van de bijzondere regeling voor de vaststelling van btw indien hij in het bezit is van door

de leverancier van de goederen verstrekte financiële documenten waarin wordt bevestigd dat over de geleverde goederen met toepassing van de winstmargeregeling btw is berekend. Dit betoog van verzoekster is ontleend aan artikel 226 van richtlijn 2006/112, dat bepaalt dat wanneer een van de bijzondere regelingen voor gebruikte goederen, kunstvoorwerpen, voorwerpen voor verzamelingen of antiquiteiten wordt gehanteerd, de facturen moeten verwijzen naar de artikelen 313, 326 of 333 [van richtlijn 2006/112] of naar de desbetreffende nationale bepalingen, of anderszins moeten vermelden dat een van die regelingen is toegepast.

Opgemerkt moet worden dat in deze zaak niet in geschil is dat de door het Deense bedrijf Handicare Auto A/S verstrekte facturen vermeldden dat de auto's die werden verkocht, vrijgesteld waren van btw. Het geschil in deze zaak hangt samen met de uitlegging en toepassing van de wetgeving inzake de vaststelling van btw op het punt van de toepassing van de winstmargeregeling, en betreft in het bijzonder de vraag wanneer een belastingplichtige wederverkoper gerechtigd is de winstmargeregeling toe te passen. Tegen de achtergrond van de bovenstaande verduidelijking van het Hof van Justitie dat artikel 314 van richtlijn 2006/112 rechtstreekse **[Or. 5]** werking heeft, moet worden geoordeeld dat zich in deze zaak een vraag naar de uitlegging en toepassing van het Unierecht aandient.

Naar de opvatting van de rechtbank is in dit verband de rechtspraak van het Hof van Justitie over de uitlegging en toepassing van artikel 226 van richtlijn 2006/112, van belang, voor zover deze betrekking heeft op het recht van een belastingplichtige wederverkoper om btw af te trekken.

In zijn arrest van 1 maart 2012, [Polski Trawertyn,] C-280/10 [EU:C:2012:107,] heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de lidstaten de uitoefening van het recht op btw-aftrek ingevolge artikel 226 van richtlijn 2006/112 niet afhankelijk kunnen stellen van voorwaarden inzake de inhoud van de facturen waarin de bepalingen van richtlijn 2006/112 niet uitdrukkelijk voorzien; wanneer dus is vastgesteld dat de facturen alle volgens artikel 226 van richtlijn 2006/112 vereiste gegevens bevatten, kan de belastingplichtige niet het recht worden ontzegd om voor de verleende diensten btw af te trekken.

In zijn arrest van 21 juni 2012, [Mahagében en Dávid,] C-80/11 en C-142/11, [EU:C:2012:373,] heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de artikelen 167, 168, onder a), 178, onder a), 220, punt 1, en 226 van richtlijn 2006/112 aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale praktijk waarbij de belastingdienst een belastingplichtige het recht weigert om van de door hem verschuldigde btw de verschuldigde of betaalde belasting over te zijnen behoefte verrichte diensten af te trekken, op grond dat de opsteller van de factuur voor deze diensten of een van zijn dienstverrichters onregelmatigheden heeft begaan, zonder dat deze belastingdienst op basis van objectieve gegevens aantoont dat de betrokken belastingplichtige wist of behoorde te weten dat de als grondslag voor het recht op aftrek aangevoerde handeling deel uitmaakte van fraude door deze

opsteller of een andere marktdeelnemer die in een eerder stadium van de toeleveringsketen actief was; de artikelen 167, 168, onder a), 178, onder a), en 273 van richtlijn 2006/112 moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale praktijk waarbij de belastingdienst het recht op aftrek weigert op grond dat de belastingplichtige zich er niet van heeft vergewist dat de opsteller van de factuur voor de goederen waarvoor om uitoefening van het recht op aftrek wordt verzocht, belastingplichtig was, de betrokken goederen in bezit had, de goederen kon leveren en zijn verplichtingen ter zake van btw-aangifte en -betaling was nagekomen, of op grond dat deze belastingplichtige behalve over deze factuur, niet over andere documenten beschikt die kunnen aantonen dat deze omstandigheden aanwezig zijn, hoewel is voldaan aan de in richtlijn 2006/112 gestelde materiële en formele voorwaarden voor de uitoefening van het recht op aftrek en de belastingplichtige niet beschikte over aanwijzingen van onregelmatigheden of fraude door deze opsteller.

In zijn arrest van 6 september 2012, [Tóth,] C-324/11, [EU:C:2012:549,] heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het recht op aftrek slechts kan worden geweigerd wanneer de belastingdienst aan de hand van objectieve gegevens heeft aangetoond dat de geadresseerde van de factuur wist of behoorde te weten dat de als grondslag voor het recht op aftrek aangevoerde handeling deel uitmaakte van fraude door deze opsteller of een andere marktdeelnemer die in een eerder stadium van de toeleveringsketen actief was.

De aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie bevestigt dat de bepalingen van richtlijn 2006/112 zich verzetten tegen een nationale praktijk waarbij een belastingbetaler die te goeder trouw handelt, het recht wordt ontzegd om btw af te trekken vanwege de inhoud van de btw-facturen of de onregelmatigheden die bij het verstrekken van de facturen door een niet te goeder trouw handelende (fraude of misbruik plegende) marktdeelnemer zijn begaan.

[OMISSIS] [bepalingen inzake de verwijzing naar het Hof van Justitie]

Het vorenstaande samenvattend, moet worden geoordeeld dat deze zaak vragen opwerpt over de uitlegging en toepassing van de artikelen 226 en 314 van richtlijn 2006/112 die ertoe nopen het Hof van Justitie te verzoeken om een prejudiciële beslissing. Voor de rechtbank rijst de vraag of de artikelen 314, onder a), en 226, punt 11), van richtlijn 2006/112 en de artikelen 314, onder d), en 226, punt 14), van die richtlijn **[Or. 6]** nationale voorschriften en/of op die voorschriften steunende nationale praktijken toestaan die zich ertegen verzetten dat een belastingplichtige de btw-winstmargeregeling toepast, omdat bij een door de belastingdienst uitgevoerde belastinginspectie blijkt dat in de btw-facturen voor de geleverde goederen onjuiste informatie/gegevens over de toepassing van de btw-winstmargeregeling en/of de btw-vrijstelling was/waren verstrekt, maar de belastingplichtige daarvan niet wist noch had kunnen weten.

Tegen de achtergrond van de omstandigheden van het geval ziet de rechtbank zich ook voor de vraag gesteld of artikel 314 van richtlijn 2006/112 aldus moet worden begrepen en uitgelegd dat de belastingplichtige slechts gerechtigd is de btw-winstmargeregeling toe te passen wanneer de leverancier van de goederen de winstmargeregeling daadwerkelijk toepast en naar behoren voldoet aan zijn verplichtingen inzake de betaling van btw (in zijn land btw betaalt over de winstmarge), ondanks het feit dat de btw-factuur vermeldt dat de goederen vrijgesteld zijn van btw [artikel 226, punt 11), van richtlijn 2006/112] en/of dat de verkoper met het oog op de levering van de goederen de winstmargeregeling heeft toegepast [artikel 226, punt 14), van richtlijn 2006/112].

[OMISSIS]

Gelet op het feit dat de rechtbank heeft besloten het Hof van Justitie te verzoeken om een prejudiciële beslissing in verband met de uitlegging en toepassing van de bepalingen van richtlijn 2006/112, dient de administratieve procedure [OMISSIS] te worden geschorst tot de prejudiciële uitspraak van het Hof van Justitie.

[OMISSIS] komt de rechter tot

de volgende beslissing:

De inhoudelijke beoordeling van de administratieve zaak wordt voortgezet.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

- 1) Staan de artikelen 314, onder a), en 226, punt 11), van richtlijn 2006/112 en ingevolge de artikelen 314, onder d), en 226, punt 14), van die richtlijn nationale voorschriften en/of op die voorschriften steunende nationale praktijken toe die zich ertegen verzetten dat een belastingplichtige de btw-winstmargeregeling toepast, omdat bij een door de belastingdienst uitgevoerde belastinginspectie blijkt dat in de btw-facturen voor de geleverde goederen onjuiste informatie/gegevens over de toepassing van de btw-winstmargeregeling en/of de btw-vrijstelling was/waren verstrekt, maar de belastingplichtige daarvan niet wist noch had kunnen weten?
- 2) Moet artikel 314 van richtlijn 2006/112 aldus worden begrepen en uitgelegd dat de belastingplichtige slechts gerechtigd is de btw-winstmargeregeling toe te passen wanneer de leverancier van de goederen de winstmargeregeling daadwerkelijk toepast en naar behoren voldoet aan zijn verplichtingen inzake de betaling van btw (in zijn land btw betaalt over de winstmarge), ondanks het feit dat de btw-factuur vermeldt dat de goederen vrijgesteld zijn van btw [artikel 226, punt 11), van richtlijn 2006/112] en/of dat de verkoper met het oog op de levering van de goederen de winstmargeregeling heeft toegepast [artikel 226, punt 14), van richtlijn 2006/112]?

De administratieve procedure [OMISSIS] wordt geschorst [OMISSIS]
[OMISSIS] [procedurele kwesties]
[ondertekeningen]